

Rosas buss

Det var 1. desember 1955. Jeg tok bussen hjem. Setene lengst framme i bussen var for de hvite. På de andre kunne vi svarte også sitte. Men bare om alle hvite hadde fått plass.

Noen stoppesteder senere steg Rosa inn på bussen. Hun var 42 år. Hun gikk på en verdig og fin måte. Hun var syerske. Hun satte seg ved siden av meg.

På neste stoppested kom det på fire hvite. Straks brølte sjåføren at vi måtte reise oss for at de hvite skulle få sitte. Jeg lystret. Det samme gjorde to svarte kvinner.

Rosa rørte seg ikke.

Da sjåføren så det, brølte han på nytt. «Alle negre må gi plass til de hvite!»

Rosa ble sittende.

Sjåføren gikk bak til Rosa: «Hva er dette? Er du døv i tillegg til at du er neger?»

Jeg sa til Rosa: «Reis deg, ellers ender dette galt.»

Hun så på meg. Hun så redselen min. Den spinkle og bestemte kvinnen bare så på meg til jeg kjente meg mindre enn ingenting.

«Reis deg!» ropte sjåføren.

«Nei», sa kvinnen rolig og så ham rett inn i øynene.

Oppgaver:

Se Elevbok 4B side 181.

Gjør oppgavene 1, 3, 4, 6, 7 og 8.

verdig:
rolig og
korrekt

